

Tíðargreinin verður skrivað av skiftandi fólki, sum ikki dagliga eru knýtt at blaðnum. Evnini eru ymisk, men viðgera øll okkurt evni, sum er viðkomandi fyri tíðina júst nú.

Tórbjørn Jacobsen

Varaborgarstóri í Runavíkar kommunu

Samgongan ætlar framhaldandi, at alt Føroya fólk skal agera sum politiskir strámenntar fyri danskt vald í egnum landi. Og tað ringasta er so tað, so púra stórt, at tað kvøttir ikki heldur úr einum einasta av tinsoldátunum – tingmonnum – um hetta sama mál. Stjórnarskipanarmálið.

Úr allari tægnini kom nú eitt annað mál brestandi fram á torg. Hitt nú so famøsa svartkjaftamálið. Sum vera man hongur tað eisini í leysum lofti, tí hvørki fólk ella vinna hava minst hóming av hvat ið fer at henda í fiskivinnupolitikkinum undir hesi samgonguni. Í tveir mánaðir hevur samgongan sitið og tøvt uppi yvir hesum týðandi máli, og nú ein góðan mánað fyri jóla skal rættiliga díkjast á og hóvast upp av feltinum, fyri at fáa bara ein part av hesi nýasettu kvotuni til høldar. Í samgonguskjalinum verður sligið fast, at: »Allur fiskiskapur skal vera lívfrøðiliga, búskaparliga og samfelagsliga burðardyggur.« Spurningurin er so hvussu hendan fyrsta handlingin stendur í mál við hetta upphald. Ein breiður frontur í samfelagnum, umboðaður í Fiskivinnuráðnum, skjýtur við skørpum eftir uppskotinum hjá landsstýrismanninum í fiskivinnumálum, og vinna og manningarfeløg meta, at ætlanin gongur beint ímóti fiskivinnupolitisku kreddu samgongunnar omanfyri. Uppskotið er hvørki lívfrøðiliga, búskapar-

liga tíansheldur samfelagsliga burðardygt, halda teir uppá í Fiskivinnuráðnum. Annars er hetta ikki annað enn framhald av feudala politikkinum hjá Vestergaard, politisk útlutning við smáum frábrigdum kortini, og nú man tað fara at vera umráðandi at fáa til høldar nummarið á fartelesfonini hjá ministarinum soleiðis, at Vestergaard kann konverterast til Hoydal í nummargoymsluni, fyri at sleppa frammat ognu Føroya fólks á føroyskum havleiðum.

»Ein nýggj stjórnarskipan skal staðfesta, at Føroya fólk hevur valdið í Føroyum«

Olympiska veiðan og felagskvotan fara ivaleyst at hava tað við sær, at ein stórir partur av veiðini verður landaður uttanlands, ímeðan tað sum eftir er fer inn á krematoriið til bræðingar í Fuglafirði. Og hendan bureaukratiska deyðssýndin, at áseta gjald fyri hvørt kilo, sum Tjóðveldisflokkurin iðin hevur stríðst ímóti annars, gjørdist nú eisini veruleiki fyri hetta fiskaslagið. Amboðið sum embætismenn nú í uppaftur størri mun fara at skrúva uppá, fyri at fáa vælfærdina og figgjarlógina at hanga saman. Gevindið gongur líka at strádeyðanum hjá vinnu og manningum og til endans hjá øllum fólkinum. Setningurin í uppritinum

hjá Fisk: »Tað nýggja í býtinum er, at sum ein liður í at gera føroysk fiskirættindi atkomulig hjá øllum verða 143.000 tons (skal óivað standa 120.000 tons; - viðmerking hjá Fiskivinnuráðnum) av tøkuvotuni latin til felagskvotu, sum øll føroysk fiskifør við veiðiloyvi kunnu fiska av«, fer ivaleyst at fáa skriðan rættiliga fram í lógvunum á útlenskum kapitali og strámonnum, soleiðis sum avmynstraði tjóðveldis- og fiskimaðurin í Norðoyggjum so greitt boðaði frá

í morgun. Í hvussu er sæst ikki farvegurin av marknaðarviðurskiftum og reguleringum í hesum átaki, og sloganið, »at gera føroysk fiskirættindi atkomulig hjá øllum«, er í júst hesum málinum tað reina slutur og vrøvl, tá tað einasta sum kann flotna uppúr kjalarlóðini fer at gerast kreativt strámannavirksemi – verri enn nakrantíð.

Einaferð tosaðu teir um Tilfeingisbúðina hjá Tobba, seinri um Gávubúðina hjá Vestergaard, og tað mundi ikki vera ætlanin, at vit frá hesum báðum nú skuldu førka okkum yvir til Strámannabúðina hjá Høgna.

Fyrrenn vit fáa at vita hvat hesi fólkin, sum nú skulu eitast

at umboða okkum úti við heima-stýrisradiatorarnar, ætla, fáa vit ikki annað enn staðfest, samsvarandi tí syndrinum vit sporadiskt fáa serverað í miðlunum, serliga frá heilsølumanninum í heimastýrisuttanríkismálum, at vit skulu rokna við, at vinnan kring landið og serliga fólkíð kring landið, uttanfyri bøgardarnar í Tórshavn, av álvara skal leggja rygg til, fyri at hendan samgongan, spekkað við metrosexuelum politikarum, kann halda stásið í almenna sektorinum

í høgudsstaðnum við líka og væl tað. Har liggur potentialið fyri teirra egna afturvali. Og hitt eina valdømi hevur enn einaferð prógvað seg sum eina sanna katastrofu.

Í politiska mjørkatáminum, har ongi ljóð eru at hoyra, yvirhøvur, gandast fram politiskir strámenntar fyri fremmant vald og fremmandan kapital. Javnvágin skal haldast á figgjarlógini við at seta eitt bureaukratiskt taxametrum inn í vinnuna og í bívreiðurnar hjá øllum teimum, ið mega aka á veginum fyri at koma til og frá vinnu. Koma Aksel, Høgna og Poul ikki fram á torg í skundi og siga okkum, hvaðar teir ætla sær at fara við teimum burðardyggum Føroyum, sita vit bara og bíða eftir

almennu yvirísingini, og í ringasta føri kann tað enda sum umborð í íslenska togaranum Torkeli Mána yviri á Flamingjagrunni á sinni, har teir í fúlasta ódnarveðri til endans vórðu noyddir at brenna gálarnar av honum fyri at fáa kjølfestuna aftur. Onkur skal hava spurt Poul Michelsen, hin mest snakksaliga leiðaran higartil, um samgongan hevði umhugað at fremja nakrar sparingar, nú figgjarlógin skuldi skrúvast saman, ájú, varð svarað, tey høvdu roynt okkurt hissini í einum føri, men tað miseydnadist, tí meðan onkur royndi at nartla burturav hesi einu kontuni hóvaði onkur annar uppá, við tí úrsliti, at raksturin bara vaks, tí var tann royndin, at rationalisera samfelagið, endaliga slept.

Vælsignaðu tit oddamenn landsins, komið út til okkara, fólkíð, ikki minst veljarar tykkara, og sigi okkum frá hvat tit ætla, alternativt drukna tit í andstøðunnar vælsmurdu mýtum og í skaðfróum skýmaskotsskrønum, og tað var nú ikki ætlanin, tá tit útbasuneraðu tykkum sum alternativ við til alt tað »ónða« sum hendi undir ræði teirra Kaj Leo, Jørgens og Jensiar.

Góðan arbeiðshug – ímeðan vit bíða eftir Alternativinum.